

REMENÇADA JOVE

GUIONS DE TEATRE a Primària

(INFORMACIÓ CONVENIENT)

Com era la societat FEUDAL?

El feudalisme va ser el règim social dominant a Catalunya durant gran part de l'Edat Mitjana, fins a finals del segle XV. La societat estava dividida en senyors feudals, propietaris de la majoria de les terres, i serfs de remença, quasi tots ells pagesos no propietaris.

L'analfabetisme era general entre la població treballadora: pagesos, jornalers i esclaus. Les creences supersticioses afectaven a la totalitat de la població i gran part de la societat feudal justificava pràctiques bàrbares com el penjament de persones acusades de bruixeria o com la tortura i crema d'heretges que realitzava la Inquisició.

QUÈ ÉS LA REMENÇADA?

LA REMENÇADA és una associació cultural de Montornès del Vallès que cada any representa a les places del poble, en escenaris a l'aire lliure, un musical de gran format que commemora la victoriosa revolta dels pagesos de remença catalans que va acabar amb el feudalisme a Catalunya.

La Remençada disposa també d'una trentena de guions de teatre escolar, tant per a les escoles de Primària com per als instituts de Secundària, que ara posa a disposició de les famílies corona-recluses.

Endavant doncs, teiatreros, i, com diuen els actors per desitjar-se sort: Molta merda!

LA FILLA DE LA BRUIXA

de Xavier Bertran

(Estem al segle XV, en una societat feudal on les creences supersticioses tenen un pes molt gran)

(Escenari: la plaça de Montornès del Vallès, un petit poble remença. Una de les parets té un grafitti d'una dona penjada d'una força)

(Entra en escena Helena, una noia pagesa de 12 anys, amb una caputxa que li tapa el cap i amb dos cistells plens. Per l'altre costat, entra la senyora Orfila, una dona pagesa)

SENYORA ORFILA: *(atura l'Helena)* Què portes? Pomes? Són maques...

HELENA: *(deixa els cistells a terra i enretira la caputxa, destapant la cara)* Sí. Quantes en vol?

SENYORA ORFILA: *(té un ensurt)* Ui! No en vull! No en vull cap!

(marxa a tota pressa d'escena, fent ullades enrere amb cara espantada)

(entren dues nois de 11/12 anys: Sara, amb un vestit senzill pagès i Ingrid (11), millor vestida, a la moda de ciutat)

SARA: Helena! Mira qui ha vingut uns dies a casa: la meva cosina Ingrid, de Barcelona!

INGRID: Bon dia!

HELENA: Hola! T'assembles molt a ta cosina.

SARA: Sí! És que vam néixer el mateix dia *(riu)*

INGRID: *(riu)* Sí, som cosines bessones!...

HELENA: Joestic esperant ma mare, per dur aquestes pomes al mercat. En voleu una?
(remena un cistell i dóna una poma a cada cosina. Comencen a menjar-les)

(entren a escena Gaspar, Benjamí i Gadea, un grup de nois del poble de 10/12 anys, malintencionats)

GASPAR: Sant Miquel ens protegeixi, que sento pudor de sofre!

(Helena i Sara adopten un posat encongít, reticent. En canvi, el grup que ha arribat riu i centra les burles contra l'Helena)

SARA: Vigileu, nois, que pot venir el Banyeta!

BENJAMÍ: Sort que amb la llum del Sol no vindrà. .. El Dimoni només surt de nit.

(Gaspar s'acosta a l'Helena, provocador)

GASPAR: Què portes en aquests cistells, bruixa? Gripaus pudents? *(clava una guitza a un cistell)* O potser rates de l'infern? *(clava una guitza a l'altre cistell)*

BENJAMÍ: *(rient)* Deixa-la, que encara et maleirà...

GASPAR: *(planta cara a l'Helena)* Maleeix-me tant com vulguis, bruixa, que no et tinc por!

(els tres nens marxen d'escena rient)

INGRID: Quins nens més horribles! Per què t'han tractat així?

SARA: Són dels més dolents del poble...

INGRID: Fins i tot t'han dit bruixa!

HELENA: Tot el poble m'ho diu. A mi i a ma mare...

INGRID: Però tu ets una nena. Com se li pot dir bruixa a una nena?

SARA: Aquestes acusacions s'hereten, passen de mares a filles. A sa mare n'hi han fer patir de totes. La Inquisició va venir a interrogar-la.

HELENA: I la Senyora del castell, encara pitjor. La Senyora volia fer penjar ma mare per bruixa. Li té molta mania.

INGRID: És horrible!

HELENA: Sí. Però aquestes grans amenaces, quasi mai es compleixen. El pitjor de tot són les punxadetes diàries que ens fan molts veïns. Alguns són tan covards que les fan d'amagat. Vine, Ingrid, mira aquest dibuix...

(acompanya Ingrid a una paret i li ensenya un grafitti)

HELENA: Una dona penjada d'una forca, ja ho veus. Algú l'ha dibuixat perquè ma mare i

jo ens espantem.

SARA: Altres vegades li llancen verdura podrida i s'amaguen.

HELENA: O ens deixen animals morts davant de la porta de casa, i després diuen que han mort a causa de les nostres bruixeries.

INGRID: Per què no marxeu del poble? A Barcelona no us coneixen. La gent us deixaria en pau i viuríeu tranquil·les.

HELENA: Som remences. No podem marxar de Montornès sense pagar a l'Amo el rescat de la remença, i no tenim tants diners. I a més, de què viuríem a Barcelona? Nosaltres som pageses, vivim de la feina del camp.

SARA: Mossèn Benedicte, a més, diu que prefereix tenir al poble aquests filles del Diable per poder controlar millor els seus encanteris

INGRID: Mon pare diu que no existeixen els encanteris, que són mentida. No sé com hi ha gent que hi pot creure...

HELENA: *(somriu)* És fàcil, mira. *(aparta un cistell tres metres lluny de l'altre. Rebusca dins i treu un ou)* Ingrid, tu creus que puc fer volar aquest ou amb arts màgiques?

INGRID: *(intrigada)* Què vols dir? Volar com un ocell?

HELENA: Millor encara. *(gesticula amb truculència)* Volar com un fantasma invisible i anar a parar a aquest cistell que tens als peus...

(l'assenyala i, quan Ingrid mira cap al cistell del terra, Helena s'amaga l'ou a la butxaca)

HELENA: *(anuncia)* Ja ho he fet. Ja és allí. Mira-ho tu mateixa, Ingrid. Busca en aquest cistell i trobaràs una capseta. Allí dins he fet anar l'ou.

(Ingrid remena el cistell, en treu una capseta, l'obre i, en efecte, dins hi ha un ou que ella mostra a sa cosina Sara)

INGRID: És aquí! Mira, Sara, ho ha fet! Ha fet volar l'ou!

HELENA: *(sorneguera)* Què et sembla? Funciona la màgia de les bruixes?

INGRID: Aleshores ets una bruixa de debò?

HELENA: *(riu amb força)* Tot ha estat un truc, Ingrid! L'ou estava al teu cistell des d'abans, i l'ou que t'he ensenyat me l'he amagat a la butxaca. Mira'!! *(intenta treure'l, però l'ou s'ha trencat i regalima)* Ecs! S'ha trencat! Ja m'ha embrutat el vestit!

INGRID: M'has enredat!

HELENA: És clar. Ton pare ja t'ho diu que els encanteris són mentides. I és una llàstima que no siguin veritat, perquè aleshores em podria netejar amb màgia el vestit i no hauria de rentar-lo!

INGRID: Però hi ha molta gent que creu en la màgia...

SARA: La gent creu alló que vol creure, Ingrid... Ara suposem que algú digués que és molt misteriós que les dues cosines haguem nascut el mateix dia.

INGRID: Això va ser una casualitat.

SARA: És clar. Però imagina't que algú digués que una cosa tan estranya ha de ser obra del Dimoni. Fa córrer la mentida i tots els burros del poble se la creuen...

HELENA: Acabarien perseguint-vos com ens persegueixen a ma mare i a mi.

INGRID: Us han fet patir molt, oi?

HELENA: Ma mare no ha volgut tenir més fills perquè no haguessin d'aguantar el que jo he aguantat.

INGRID: No hi ha dret!

(ha entrat un vell a escena. Camina distret, mirant la bossa oberta dels diners. Li tremolen les mans i li cau a terra tot de monedes)

(Helena, que està a la vora, s'ajup a collir-les, per ajudar-lo)

HELENA: Tingui, senyor Manel. No cal que s'ajupi. Ja les hi recullo jo.

(recull les monedes i les dóna al vell)

VELL: Gràcies, nena, gràcies... Escolta, tu qui ets? No ets la filla de la Paula, la... la remeiera?

HELENA: Sí, sóc l'Helena, la filla de la Paula.

VELL: Vaja... Vaja...

(va marxant, mirant l'Helena de reüll. Encara sosté a la mà les monedes tornades, no les ha guardat a la bossa dels diners. Abans de sortir d'escena, escup al terra, mirant l'Helena, llança les monedes al terra i guilla)

HELENA: Ho veieu? Ha llençat les monedes per por que li portin un malefici.

SARA: Anem a recollir-les.

(les tres nenes recullen les monedes, se les miren)

HELENA: Anem al forn a comprar una coca de sucre. La fan boníssima!

INGRID: I el forner et vendrà la coca? Voldrà agafar les teves monedes?

SARA: El forner és un home intel·ligent. No té manies ni creu en les bruixes. Anem-hi!

(marxen les tres d'escena ben contentes)

FINAL